

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt V. Eandem prosequitur doctrinam, ac authoritatibus figurisq[ue]
sacræ Scripturæ declarat, quàm necessarium sit Animæ, hac obscura
Mortificationis Appetitus nocte, in Devm tendere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

modum contra eos exclamat. *O viri, ad vos clamito, & vox mea ad filios hominum. intelligite paruuli astutiam, & insipientes animaduertite; audite, quoniam de rebus magnis locutura sum. Mecum sunt diuitia & gloria, opes superbae, & iustitia. Melior est enim fructus meus auro & lapide pretioso, & gemina mea. (hoc est, ea, quæ ex me in vestris animabus generabitur) argento electo. In vijs iustitia ambulo, in medio semitam iudicij, vt ditem diligentes me, & thesauros eorum repleam. His verbis æterna Sapientia alloquitur eos omnes, qui cor suum & amorem quibuscunq; mundi rebus applicant, vt iam dictum est; quos etiam paruulos appellat; similes etiam amatis rebus efficiuntur, quæ sunt exiguæ. Et idcirco eos admonet, vt intelligant astutiam; & vt animaduertant, quoniam de rebus magnis locutura est, non de exiguis, sicut ipsi sunt, Diuitias enim grandes, & gloriam quam ipsi experunt, cum ipsa & in ipsa, non verò vbi ipsi arbitrantur, reperiri. Opes quoque superbas & iustitiam, in ipsa sedem fixisse. Licet enim illis mundanæ res grandes appareant; animaduertant tamen, (inquit) suas esse præstantiores. Frustrum enim, quem in ipsa reperiri sunt, meliores illis futuros auro, lapidibusque preciosis; idque quod ipsa Animabus ingenerat, nobilium esse argento electo, quod ipsi diligunt. Quibus etiam in rebus, omnis alia affectio seu amor, qui in hac vita haberi potest, intelligitur.*

(c.)

CAPVT V.

Eandem prosequitur doctrinam, ac auctoritatibus figuris, sacra Scriptura declarat, quam necessarium sit Anima, hac obscura Mortificationis Appetitus nocte, in DEVM tendere.

EXposuimus iam, quantum sit inter DEVM Creaturasque interstitium; & quemadmodum Animæ, quæ alicui illarum afficiuntur, eandem quam illæ à DEO distantiam habent: Amor enim (vt diximus) æqualitatem similitudinemque facit. Rem hanc optimè exploratam habuit S. Augustinus, dum in Soliloquijs alloquens DEVM diceret. *Miser ego, quando poterit obliquitas mea tua reuerenti adæquare? Tu verè bonus, ego malus: tu pius, ego impius: tu sanctus, ego miser: tu iustus, ego iniustus: tu lux, ego cæcus: tu vita, ego mortuus: tu medicina, ego aeger: tu summa veritas, ego vniuersa vanitas.* Hæc Sanctus de homine, ad Creaturas propenso protulit.

Soliloq.
c. 2.

Quamobrem summa est Animæ stultitia, quæ posse se ad sublimem vnionis cum DEO statum euolare arbitratur, nisi prius Appetitum naturalium, imò etiam supernaturalium rerum, secundum quod proprio amori innixæ sunt, exuat & euacuet: immensa enim differentia seu distantia inter hæc, & ea, quæ in hoc puræ in DEVM transformationis statu conceditur, reperitur. Et propterea CHRISTVS DOMINVS NOSTER, hanc nos edocens viam apud S. Lucam dixit. *Qui non renunciat omnibus que (voluntatis adhesionem) possidet; non potest meus esse discipulus.* Estque res hæc extra dubium omne: doctrina enim quam DEI FILIVS mundo traditurus aduenit, contemptus fuit rerum omnium.

Summa
Anima
stultitia
quæ.Luc. 14.
33.B.
Iuannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

129

Quamdiu anima amore Creaturarum sese non expoliat, est incapax receptionis Spiritus DEI in transformatione. Exodi 16.3

Ad indignationem pronocant DEVM, qui solo DEO non sunt contenti. Num. 11. 4.3.

omnium, ut hoc modo Spiritus DEI precium recipere posset. Quamdiu enim Anima illis sese non expoliat, incapax est receptionis DEI Spiritus, in transformatione pura.

Rei huius figuram libro Exodi expressam habemus, ubi legimus, DEVM caelestem cibum qui erat Manna, Ecce ego pluam vobis panes de caelo, Filij Israel minimè dedisse, donec farina, quam ex Aegypto tulerant, defecisset. Quo facto innuere voluit, necesse esse prius, vniuersis rebus nuncium remittere: cibus enim hic Angelicus, nequaquam palato, qui gustus escarum humanarum admittit, conceditur. Nec solum se inhabilem spiritui diuino reddit Anima, quæ peregrinis gustibus inhiat pasciturque: verum etiam non leuiter ad indignationem DEVM prouocant illi, qui spiritus escas appetentes, minimè solo DEO contenti sunt, sed etiam Appetitum, aliarumque rerum amorem illi admiscere volunt. Quod etiam in eisdem sacris literis videre est, in quibus legitur. *Quis dabit nobis ad vespendum carnes?* quod cum illis minimè cibus ille aded simplex satisfaceret, expetierint carniū esum; Dominumque nostrum grauer iratum fuisse, eod quod cibus aded vilem & crassum, cibo aded sublimi simpliciq; intermiscere voluissent, qui licet in se simplex esset, omnium tamen ciborum sapes in se continebat. Quapropter, dum adhuc escæ eorum essent in ore ipsorum, descendit, sicut dicit Dauid, ira DEI super eos, igne de caelo deiecto, qui plura eorum millia combussit. *Adhuc escæ eorum erant in ore ipsorum, & ira Dei ascendit super eos. & occidit pingues eorum, & electos Israel impediuit.* Indignum quippe videbatur, alicuius alterius cibi Appetitum, illosmittere, caelesti pane concessio.

Quantia

O si spirituales nossent ac intelligerent,

quibus se bonis priuant, quantamq; Spiritus copiam amittunt eod quod non finiunt Appetitum suum à puerilibus ineptijs auellere & abstrahere; & quomodo in isto simplici cibo spiritus, omnium rerum sapes affatim reperirent, si ab omnibus alijs gustibus abstinere vellēt: quod quia facere recusant, minimè spiritualis cibi delicias percipiunt. Hæc enim causa fuit, cur Hebræi omnium rerum sapes, qui Mannâ illo continebantur, non experirentur: quia nimirum, non applicabant illi soli, suum Appetitum. Non itaque hæc causa fuit, cur non sentirent illi rerum omnium sapes ac robur, quod optare potuissent in Mannâ illo, quia Manna eo careret; sed ided quia ipsi aliquid aliud appetebant. Qui aliquid aliud simul cum DEO amare intendit, dubio procul parui DEVM facit: siquidem in vna eademque statera illud, vnâ cum DEO collocat, quod in immensum ab eo distat; vti iam dictum est. Experiētia enim manifestâ competitum est, humanam voluntatem, cum alicui rei afficitur, eam pluris facere, cæteris omnibus; licet illæ præstantiores melioresque sint re illa dilectâ, si tantundem dulcedinis in alijs non experitur. Quod si æqualiter amet, vel delectetur vtrisque, necessariò præiudicium præstantiori rei facit, ob æqualitatem iniustam, quam inter eas constituit. Cum itaq; nulla res DEO æquiparari possit: grauem illi iniuriam infert Anima, quæ aliquid aliud præter illum amat, aut ei affectu inhæret. Quod si hæc ita se habent, quid esset oblecto, si rem illam plus ipso DEO diligeret. Hoc ipsum etiam eodem Exodi libro significabatur, cum DEVS mandauit Moyfi, montem vt ascenderet, se allocuturus; cui etiam præcepit, vt non modò ipse solus ascenderet, filijs Israel ad montis radicem relictis; sed etiam, ne vel in montis conspectu pecora iumentaque pascereantur. *Stabisq; mecum super*

incurrant detrimēta, qui Appetitum à Creaturâ perfecte non diuellunt.

Qui aliquid simul cum DEO amare vult, parui facit DEVM. & quare

super verticem montis, nullus ascendat tecum, nec videatur quisquam per totum montem: boues quoque & oves non pascantur e contra. Docens hoc factum; Animam quæ montem perfectionis ad agendum cum Deo cõsensura sit, non solum debere vniuersas res repudiare, verum etiam non debere pati Appetitus suos, qui sunt velut bestiar, in montis conspectu capere cibos: hoc est, alijs rebus, quæ non sunt purè Devs oblectati, in quo (id est Deo) perfectionis statu adepti, omnis Appetitus cessat & quiescit. Quare necesse est, vt hoc iter & ascensus, nihil aliud sit, quàm continua sollicitudo refrenandi seu abnegandi hos Appetitus. Tantoque citius & expeditius perueniet Anima ad perfectionis montem, quanto diligentius & feruentius rei huius incubuerit. Verum antequam cessent mortificentur quæ Appetitus, nullo pacto illuc perueniet, quantumuis in virtutibus sese exercent: deest enim illi perfecta eorum affectio, quæ in eo sita est, vt Anima sit ab omni Appetitu denudata, vacua & repurgata.

Huius quoque rei viam habemus figuram in libro Geneseos, vbi legimus, quod cum Patriarcha Iacob Montem Bethel subire cuperet, ibique Deo altare, in quo sacrificium illi offerret, erigere; prius omnibus suis tria præstare mandauit. Primò, vt vniuersa idola prorsus abijcerent. Secundò, vt sese purificarent. Tertio, vt vestimenta sua mutarent. *Iacob verd conuocata omni domo sua ait: Abijcite Deos alienos, qui in medio vestri sunt, & mundamini, ac mutate vestimenta vestra.* Quibus rebus erudimur, Animam quæ montem hunc Perfectionis conscendere, seque ipsam in eo in altare, in quo Deo sacrificium puri amoris, laudis, ac reuerentiæ offeratur, erigere voluerit, priusquam verticem montis attingat, tria superius descri-

pta, perfectè præstare debere. Primo loco, omnes Deos peregrinos procul a se remouere debet, qui sunt vniuersi peregrini amores, & adhesiones. Secundò repurgare reliquias, siue maculas, quas huiusmodi amores seu Appetitus in Anima reliquerunt, idque obicura sensus Nocte (de qua sumus locuti) abnegando scilicet illos, discretèque de admissis illis penitendo, perficiat. Tertio demum, vt ad sublimem montem hunc euehatur, vestimenta mutet, necesse est. Quæ profectò medijs primis duabus operationibus, ipse Devs ex vetustis in noua permutabit; collocando Animam in nouo quodam modo intelligendi DEVM in Deo, abiecto ac relicto, pristino intelligendi modo humano, nouum quoque DEVM in Deo amandi modum conferet, denudatam iam voluntate omnibus suis pristinis affectionibus, amoribus ac delectamentis humanis, hocque modo reponendo Animam in quadam novâ notitiâ, abyssalibusque delicijs, profligatis iam procul alijs notitijs, ac imaginibus antiquis; faciendo demum cessare, omne illud quod est hominis antiqui, omnem videlicet habilitatem, aptitudinem esse naturalis, illamque induendo noua, & supernaturali habilitate, secundum omnes eius potentias. Ita vt omnis eius humana operatio, versa sit in diuinam, quæ res, in vnionis statu obtinetur: in quo ad nihil aliud deseruit Anima, nisi vt sit altare in quo DEVS per sacrificium laudis & amoris adoratur, solusque in ea DEVS commemoratur. Et propterea iubeat ipse, vt altare, in quo sacrificia offerenda erant, intus vacuum inaneque esset: *Non solidum, sed inane, & Exod. 27. cauum intrinsecus facies illud*, vt Anima intelligat quam vacuum illam ab omnibus rebus cupiat DEVS, vt dignum esse altare

B possit,

B.
Ioaannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

129

possit, in quo Maestas sua commoretur. Prohibebat etiam DEVS, proculque arcebat ab altari suo alienum ignem, nec proprium vnquam abesse iubebat: adeo vt quoniam Nadab & Abiu filij summi Sacerdotis Aaron, alienum ignem altari suo intulerant, iratus ipse, continuo illos ante ipsum altare, interemerit. *Arreptisque Nadab, & Abiu filij Aaron thuribus posuerunt ignem & incensum desuper, offerentes coram Domino ignem alienum, quod eū praeceptum non erat. Egressusque ignis à Domino deuorauit eos, & mortui sunt coram Domino.* vt hinc intelligamus, neque abesse debere ab Anima Amorem diuinum, vt esse possit dignum altare, neque alienum illi amoris ignem esse permiscendum, Deo quicquam aliud vna secum morari non consentienti. Quare primo Regum libro legimus, quod cum Philistaei testamenti Arcam templo DEI sui intulissent, apparuit quotidie mane idolum solo stratum, ac vltimo in frustra comminutum, illum solum Appetitum admittit DEVS, secumque commorari sinit, qui ad perfectam legis diuinæ obseruantiam, Crucisque CHRISTI tolerantiam, animum fleat. Vnde non legimus in sacris litteris, aliquid aliud praecepisse DEVM in Arca, in qua Manna continebatur reponi, quam legis librum: *Tollite librum istum, & ponite eum in latere arcae foederis Domini Dei vestri, & Moysi Virgam, quæ figuram crucis praeferbat: Reseruit virgam Aaron in tabernaculum testimonij.* Nam Anima, quæ nihil aliud ambiet quam perfectè legem Domini obseruare, Crucemque Christi tollere: erit vera Arca, quæ in se verum Manna, quod est ipsemet DEVS, continebit.

Leuit. 10.
1.

1. Reg. 5. 2.

Exod. 16.
33.

Deut. 31.

26.

Num. 17.

30.

CAPVT VI.

In quo duo praecipua detrimenta, quæ Appetitus Anima infirmæ, Priuatiuum vnum, Positiuum alterum exponuntur, sacrarumque litterarum auctoritatibus comprobantur.

VT autem manifestius, copiosiusque dicta percipiatur, expedit hoc loco declarare, quo pacto Appetitus isti, duo praecipua detrimenta inferunt Animæ. Vnum est, quia eam diuino Spiritu priuant: aliud verò, quia Animam in qua illi viget, defatigant, torquent, obscurant, sedant, ac debilitant, iuxta quod Ieremias dixit. *Eram de Duo mala fecit populus meus: me dereliquerunt fontem aquæ viuæ, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas.* Duo hæc mala, vnicuique appetitus actus, in Animam inuehuntur. Manifestum quippe est; quòd deo ipso, quòd Anima alicui rei creatæ afficitur, quòd Appetitus seu affectus ille profundiores in Animam radices miserit, plusque entitatis habuerit; eo minus illi capacitatis respectu DEI remansurum: Nam sicut capite quarto docuimus, duo contraria in vno subiecto consistere nequeunt. Amor autem DEI, & creaturæ, contraria sunt, nec simul coherere possunt. Quæ enim comparatio esse potest creaturæ cum creatore; sensibus subiectæ rei, cum spirituali; visibili cum invisibili; temporaneæ cum æterna; cibi cælestis puri ac spiritualis cum cibo sensus purè sensibili; nuditatis Christi cum adhesionem alicuius rei? Quare sicut in naturali generatione, non potest vna introduci forma, antequam expellatur prius à subiecto contraria, præcedens, quæ quamdiu ibi reperitur, aliam impedit, obmutuam

Appetitus
Animam
Diuino
priuant
spiritu.

Eram de
Duo mala
fecit populus
meus: me
dereliquerunt
fontem aquæ
viuæ, &
foderunt sibi
cisternas,
cisternas
dissipatas,
quæ continere
non valent
aquas.

Iere. 2. 13.

Duo hæc
mala vnicuique
Appetitus
actus
incurran-

tur.